

Politiken Forhal Periode: 23/2 - 31/3 2017 i Politikens Forhal.

Pardon My Darlings af Astrid Marie Christiansen

'Pardon My Darlings' har Astrid Marie Christiansen (født 1981) kaldt sin udstilling i Forhallen. Den består af billeder, som kunstneren har malet inden for de seneste år. Eller rettere: billeder, som hun har malet på – med streg under på. For farven har hun lagt på, som man nu engang ville bemale et relief eller et fysisk objekt med en vis udstrækning. Hendes billede-objekter går ikke bare i dybden, fysisk og bogstaveligt. De opfører sig også helt anderledes end de firkantede eller rektangulære malerier, som man kender fra utallige udstillinger og museer.

For Astrid Marie Christiansens malerier er skulpturelle. De kan være skæve, asymmetriske, uregelmæssige, og så er de rumlige, ligesom møblerne i vore stuer. Et billede og rummet, hvor det hænger, har dermed opnået en form for ligestilling. Derfor kan et af hendes billeder også inddrage det omgivende rum ved den måde, vi oplever dem begge på: dvs. som en helhed. Rummet trækker på hendes billeder, ligesom billederne også trækker på rummet. Ikke mindst derfor har Astrid Marie Christensen fået betroet visse udsmykningsopgaver. Udsmykninger er altid en slags bundne opgaver. Kunstneren kan kun til en vis grad gøre lige, hvad hun har lyst til at gøre. Hun må indordne sig. Stedet og omstændighederne forpligter. Det er på den baggrund, at udstillingen 'Pardon My Darlings' skal ses. For her har hun givet sig selv frie hænder. Her har hun malet lige, hvad hun havde lyst til. Her er det hende selv, der både har stillet opgaven – og løst den.

Så utraditionelt – og abstrakt – har Astrid Marie Christiansen ikke altid arbejdet. Hendes allertidligste billeder var ikke abstrakte. De var figurative, de forestillede noget og henviste til noget, og det var med den type billeder, at hun blev optaget på Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2006. Da hun havde fulgt akademiets undervisning i fem år, begyndte hun langsomt at ændre sit syn på maleriet. Hun fandt, at maleriet ikke kun skulle betragtes som en firkantet flade, det var et slags objekt, som også burde kunne bemales på siderne. Hvis der var en ydre inspiration til den måde at udvide maleriet på, stammede den måske fra Mary Heilmann, en ældre amerikansk kunstner, eller fra hendes kollega Frank Stella. Men der var farven til forskel. Astrid Marie Christiansens farver er gennemgående blege, hun har ikke været bange for at bruge almindelig kaffe som malemiddel, udover akrylfarven. Kaffen kombineret med den sarte kolorit har givet billederne en særlig sanselighed – og skrøbelighed, og så holder hun af at indarbejde nogle små skævheder eller brudflader i kompositionen. Men billederne er altid udført i overensstemmelse med en plan. De er ikke spontane – eller tilfældige. For hun kan først bestemme sig for rammens proportioner, når hun ved, hvordan billedet skal se ud. Rammens form er med til at bestemme farven og maleriets komposition. Men maleriets komposition er også med til at bestemme rammens udseende. De to betinger hinanden og indordner sig efter hinanden. Men der er dog altid plads til, at kunstneren kan overraske sig selv. Det har hun også gjort denne gang.

Peter Michael Hornung

1 Gallerivandring Forår 2017: Indre By
Politiken Galleri, The Toilet, SixtyEight Art Institute, Galleri Tom Christoffersen

AMC siger om titlen: " Det er sådan lidt et oprør mod Kill Your Darlings-fænomenet, som kunstnere ofte rådes til. Sådan for at effektivisere eller skærpe eksempelvis en tekst. Så Pardon My Darlings kan både betyde at I skal undskylde eller benåde mine kæreste. Fordi det er uhyre ineffektive og unødvendige værker, jeg har lavet. De eksisterer kun i kraft af lyst og kærlighed.

Fernisering på udstillingen 'Pardon My Darlings' er torsdag 23. februar kl. 16-18

The Toilet is an alternative exhibition platform taking place in public restrooms, displaying art in the frames normally used by commercial advertising agencies. The project room is physically situated in the public restrooms of DIN NYE VEN, an inner city Copenhagen café.

The Toilet is run and curated by Henrique Hinnerfeldt and Christian Klintholm. Press-related matters and general inquiries contact: hello@thetoilet.dk

SixtyEight Art Institute Rough Trade With: Jens Haaning, Camille Turner and Camal Pirbhai, Stine Marie Jacobsen, Anitra Hamilton and Jane Jin Kaisen Curated by Earl Miller indtil 4 March 2017

SixtyEight Art Institute er et nonprofit udstillingsrum i København, der giver unge kunstnere og kuratorer muligheden for at afprøve sig selv i kunstens verden. "Rough Trade" er en udstilling, hvor kunstnere udforsker former for global kulturel udveksling. Her bruges kunsten til at udforske den europæiske og nordamerikanske kolonialisme. Med deres line-up af kunstnere som blandt andet Jens Haaning, Jane Jin Kaisen og Stine Marie Jacobsen, der alle arbejder med kommunikation i deres værker, kan det kun blive interessant.

Jens Haaning:

Jens Haanings værker kredser om politiske og sociale samfundsmekanismer og virker umiddelbart ligetil, samtidig med at værkerne har et stærkt provokerende aspekt. Ofte stikker der noget dybere under, noget uforklarligt, også for kunstneren selv.

Jens Haaning er ikke bange for at sætte ting på spidsen for at kunne kommunikere tydeligt og er ikke bange for at forstyrre vores rutineprægede hverdag med interventioner, som sætter tankerne i gang.

Som et spejl vender han vores egen hverdag mod os. Som når han installerer en professionel bilforhandler i Den Frie Udstillingsbygning, flytter en massageklinik ind på Kunsthal NORD eller udstiller Ekstra Bladets side 9-piger, direkte fra avisen. Haaning skaber grundlag for en række spørgsmål, men svarene er op til den enkelte beskuer at finde.

Dannebrog Version 2.0

Jens Haaning interesserer sig for samfundets synlige og usynlige strukturer, magtbalancer og sociale skel. Han var i 2016 for eksempel aktuell med et værk på Nordkystens Kunst Triennale i Gilleleje, der spiller på nationalfølelse og stærke symboler.

1 Gallerivandring Forår 2017: Indre By Politiken Galleri, The Toilet, SixtyEight Art Institute, Galleri Tom Christoffersen

I en flagstang ved Nakkehoved Fyrkro hænger, hvad der ved første øjekast ligner et Dannebrogflag, men noget er forandret: Flaget er grønt og hvidt, men med samme proportioner som det danske. Selvom det grønne flag ikke er et formelt registreret flag, ligger formen og symbolet så dybt i os, at man skulle tro det. Den grønne farve er den dominerende farve i mange afrikanske flag, og den grønne farve er også oppe i tiden som symbol på bæredygtighed og sundhed.

Eksempelvis har også McDonald's udskiftet den røde farve med grøn på deres skilte, således at det kendetegnende gule 'M' nu står på en grøn baggrund ved de danske McDonald's restauranter. Hanning trækker dermed både nutidige politiske og kulturelle strømninger ind i et historisk nationalsymbol.

På sommeren 2016s nye kunstmesse CODE – en underafdeling til Copenhagen Art Fair – kunne man også opleve et af Haanings værker. Her havde Mikkel Carl kurateret udstillingen Danmark, hvor han inviterede en række danske kunstnere med det fællestræk, at de ikke er repræsenteret af et galleri i Danmark.

Det værk, som dannede baggrund for Carls kuratering, var Jens Haanings Danmark (2005) – et tekstbaseret, monumentalt værk, hvor landets navn skrives på nationalsproget med store opmalede versaler, så det fylder en hel væg. Et værk, som tilbage i 2005 blev realiseret til en soloudstilling hos Galleri Nicolai Wallner.

Det kunstneriske greb er enkelt: Haaning skaber med ét ord, blæst op i stor skala, et rum til selvrefleksion. Der er tale om et faktisk ikke-statement, der står skrevet "Danmark" på væggen i et udstillingsrum i Danmark.

Det, der møder beskueren, er en ramme, hvori den enkelte kan reflektere sine almene og personlige relationer til fænomenet Danmark. CODE varede kun to dage, men udstillingen resulterede i, at Danmarks nationalgalleri købte værket, således at man i fremtiden kan opleve værket på Statens Museum for Kunst i København.

På samme måde som Danmark kommunikerer en faktisk oplysning, gør Kabul Time det også. Værket kunne opleves på den netop overståede kunstdag i Malmø, Malmös leende fra den 19. september til 2. oktober, arrangeret af Statens Konstråd.

Værket udgør et almindeligt ur, magen til dem vi møder på offentlige pladser og banegårde, og som ubemærket hjælper os med at fastholde vores rutiner og orden.

En lille, næsten uanselig forskel er, at det oprindelige ur-logo er byttet ud med ordet Kabul, og den mere betydelige forskel er, at uret skaber forvirring, idet det viser tiden i Kabul, som er to og en halv time foran os på vores breddegrader.

Med et enkelt indgreb i vores hverdag får Haaning os igen til at stoppe op og blive opmærksomme på de selvfølgeligheder, vi omgiver os med – og dernæst på, hvordan verden ser ud for andre.

1 Gallerivandring Forår 2017: Indre By
Politiken Galleri, The Toilet, SixtyEight Art Institute, Galleri Tom Christoffersen

The Copenhagen Declaration

En af Haanings større installationer, der trækker på de samme mekanismer som værket Danmark, er The Copenhagen Declaration, der var udstillet ved Faurschou Foundation i 2014. Værket er skabt i samarbejde med den spanske kunstner Santiago Sierra, og helt i tråd med begge kunstneres praksis er værket både politisk samt social- og systemkritisk.

Deklarationen lyder: "TIRED OF THIS GLOBAL SADISTIC REGIME", skrevet med meterhøje bogstaver. Ligesom politiske deklamationer, der bliver udgivet og implementeret i forskellige virkeligheder, er det intentionen, at værket skal rejse rundt i verden. Efter visningen på Faurschou Foundation har værket således været vist af den London-baserede institution a/political på The Foundry i byen Maubourguet i Sydfrankrig.

Ved at afstå fra selv at tolke på sine værker og i øvrigt lade dem stå så åbne som muligt forbliver Haanings værker evigt aktuelle og giver med nye kontekster og virkeligheder beskueren ny selvindsigt.

Tom Christoffersen Naked Pictures Dan Schein (US) Curated by Jens-Peter Brask indtil 11 marts
Scheins vignetter er proppet fuld af idiosynkratiske hilsner til det traditionelle, det moderne og en angstfyldt subjektivitet, nidkært balancerende lige på kanten til agitation i hans steppebrands-penselstrøg og dystre palet. Nogle er lige fra kunsthistoriens annaler – en antydning af "bondegenre" maleri af Bruegel den Ældre og Goyas raderinger af den spanske tortur, en anelse af Hieronymus Bosch Gamle Testamentelige helvede eller Max Beckmanns grundigt udførte magiske realisme. Andre scener er dog umiskendeligt nutidige – de virtuelle verdener fra computerrollespil, eller en stolt kvinde klædt i nittede SM stropper fastgjort til en gammel mand med en prædikants skæg. Deres mærkværdighed bliver understreget af kunstnerens signaturpalet, der tenderer mod det matte og mudrede med en skæv iblanding af levende, skarpe farver, som løfter disse scener længere ind det dystopiske.

Dan Schein: *Woman Bathing in a Swampy Sunset*. 2016

I værkerne vender Schein også gentagne gange tilbage til den ældgamle maleriske anstifter for nøgenhed: badning. Hvor Titian gav os den sensuelle Diana plaskende i en græsk grotte og Renoir en erotisk ladet Batseba, er Scheins figurer – selvom de tilbyder en snedig kommentar til samtidig seksualitet – alt for apatiske i deres bizarre situationer til at være sexede, selv i deres skamløse nøgenhed. Om de så balancerer på kanten af et badekar, spidfisker i åen med et manisk bugnende malet øje eller er stuvet sammen i en vild sø omringet af døde træstubbe, efterlader disse mennesker os måske ubehageligt til mode, grinende eller forfærdede, men aldrig specielt imponerede over deres tiltrækning.

På trods af deres tydelige grinagtighed er disse scener uhyggelige og utroligt følelsesladede. Et strejf af Scheins humor bliver brugt som et filter, nærmest en form for håndteringsmekanisme, for den enorme brutalitet mennesker er i stand til at påføre verden og hinanden.

Dan Schein er født i Sydafrika i 1985 og bor i dag i New York. Dette er hans tredje soloshow i galleriet.

Dan Schein maler med olie på lærred og ofte uden forlæg, således at motivernes opståen i den maleriske akt bliver blotlagt i kraftfulde strøg. Med heftige bevægelser maler han sig ind i en lang ekspressionistisk tradition, der som Dan Schein, har dyrket naturmotivet. Uden forvanskning af

1 Gallerivandring Forår 2017: Indre By
Politiken Galleri, The Toilet, SixtyEight Art Institute, Galleri Tom Christoffersen

farverne, frembringer han naturens former i grove karikaturer, og samtidig reduceres menneskeansigter til få, men vitale markeringer. Dan Schein portrætterer sit syn på verden, ofte en subjektivt følt indre uro, gennem hans bevægelser med penslen på lærredet i kombination med de afbildede scener. Figurerne er ofte lige så blotlagte som hans syn på dem. Enten bogstaveligt talt nøgne, eller også udstillede i akavede situationer med ambivalente stemninger, hvilket understreges gennem humor og ironi. De hører til på kanten af samfundet, langt væk fra byen. Her bliver koen til kød, og mudderet er ikke gemt væk, men spiller i stedet en central rolle i værkerne, som Peter-Michael Hornung skriver: "Faktisk hænger de to sammen, motivet og maleriet. Der ikke langt fra jorden og det plørede mudder i billederne til den pastose malemåde, hvormed landskaberne og situationerne er kredset ind. I denne proces møder vi en kunstners behov for at meddele sig stærkt, personligt og vitalt, for hvert tegn i billedet er også ment som et livstegn. I disse malerier skal man aldrig lede efter det maleriske." (Fra kataloget Dan Schein, published by Galleri Tom Christoffersen & Galleri Brandstrup, 2013)

Dan Schein (f. 1985) er født i Sydafrika, han er vokset op flere steder i bl.a. USA og er nu bosat i New York. Han tog afgang i 2011 og er uddannet på Purchase College SUNY og Tyler School of Art, Temple University, Philadelphia. Udvalgte seperatudstillinger: "I Believe in Psychopaths" (2013), "As You Stand There Watching" (2012), Galleri Tom Christoffersen, og "Nye værker" på Galleri Brandstrup, Oslo.